

ORANGEBOY

ORANGEBOY

PATRICE LAWRENCE

Eerste druk, maart 2019

Oorspronkelijke titel Orangeboy

Uitgave Hodder Children's Books

Copyright © Patrice Lawrence 2016

Copyright voor Nederlands taalgebied © IMAGINE, Veghel 2019

Voor het eerst verschenen in Engeland

Vertaling Robbin Besselink

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3462 4

NUR 285

www.imagine-yabooks.nl

 imagine

 imagine_yabooks

 imagine.ya.books

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Josephine, om je liefde, gaffertape en uitgebreide
theeselectie

Voor mijn familie, Brits, Trini en Jamaicaans, die me
vol ideeën stopt

1

Man, ik bleef maar naar haar kijken. Als ik mijn ogen dichtdeed, zag ik haar nog steeds. Haar haren waren dik en blond en er sprong een krul over haar oor richting haar schouder. Ze droeg zwarte mascara en groene eyeliner en haar lippen waren glanzend en plakkerig.

Sonya Wilson zat naast me. Mijn hersenen zoemden.

Op de kermis ging alles zijn gangetje. Ieder gezin uit Hackney was vandaag naar buiten gegaan. Iedere achtjarige rende gillend achter de rest aan. De rij voor de botsautootjes stond helemaal tot voorbij het hek, op het gras. Benen bungelden uit de Tower of Power terwijl het wagentje omhoog en weer naar beneden tot bijna in Australië werd geschoten. De Octopus slingerde schreeuwende mensen naar ons toe en weer van ons af.

Al dat geluid probeerde de muziek te overstemmen en de muziek probeerde zichzelf te overstemmen. Het was dezelfde shitterige mash-up als altijd, The Beatles met Frank Sinatra en Michael Jackson. Maar daaronder was een lage beat te horen, boem, boem, boem, net als mijn hart.

Wat zou er gebeuren als ik mijn arm strekte om Sonya's

borst aan te raken, om te voelen of haar hart net zo bonstede? Damn, ze zou me zo van Hackney naar Hawaii slaan! Ik moest lachen.

Ze keek om zich heen. ‘Wat is er zo grappig?’

‘Niets eigenlijk.’

Ze glimlachte. ‘Ja, soms heb je dat.’

Ze betaalde voor de hotdogs en gaf me er een. Ze spoot er mosterd *en* ketchup overheen, een S op de mijne en twee rechte lijnen op die van haar. Ik had moeten zeggen dat ik een hekel heb aan mosterd, maar het was de S van Sonya, alsof ze zichzelf aan mij gaf. Mijn hersencellen gloeiden van de serotonine. Dat doet xtc met je. Het prikkelt je hersenen van binnenuit. Ik grinnikte, tegen de hotdogverkoper, tegen het kermispersoneel, tegen niemand in het bijzonder.

Sonya zei: ‘Proef eens.’

Ik nam een hap van de hotdog. Klontjes brood plakten aan mijn gehemelte.

‘Lekker?’

‘Hmpf.’

Ik dwong mezelf om te slikken. Een grote klont mosterd viel naar beneden in mijn maag, tegelijk met een mix van brood en roze worst. Mijn darmen protesteerden, klaar om in opstand te komen. Sonya keek naar me, dus nam ik nog een hap en ze knikte tevreden. Mijn hersencellen flikkerden als knipperlichten.

‘Beter eet je nu wat,’ zei ze. ‘Als de pil straks inkickt, wil je niks meer eten. Behalve mij, misschien.’

Ik voelde dat ik bloosde. Ze bedoelde toch niet *dat*? In de taal van Zuid-Londense meiden betekende het vast iets anders. Ze pakte mijn hand en ik grinnikte weer. Zo zag ik er vast uit als pacman. Ik vouwde mijn vingers om die van haar, niet te stevig want dan zou ze voelen hoe zweterig ze waren. Dat zou ook wel door de drugs komen...

Of doordat ik haar huid aanraakte.

We stonden naast elkaar en keken naar de kermis. Zag zij dat ook? Dat de wereld glinsterend goud kleurde?

Ik zei: 'Volgens mij werkt het.'

Ze haalde haar schouders op. 'Je hebt maar een kwart genomen, Marlon. Maar het is je eerste keer, de eerste is altijd het best.'

Ha.

Misschien had ik niets moeten zeggen. Net als Yasir en die andere gasten met hun grote mond. Als je hen mocht geloven, rookten ze toen ze zes waren al hun gewicht in wiet.

Ik voelde met mijn tong aan mijn gehemelte. 'Moet ik nog iets drinken?'

Ze rolde met haar ogen. 'Het komt wel goed. Een kwart is niks.'

Ik wilde geen sukkel zijn, dus haalde ik zachtjes diep adem en sloeg ik mijn arm om haar schouders. Niet te stevig, gewoon lichtjes. Ze trok zich niet weg, maar *haar* arm kwam ook niet in beweging.

'Je hebt gelijk,' zei ik. 'Dit is veel leuker dan huiswerk maken.'

‘Ja.’

‘M’n moeder wordt helemaal gek.’

Sonya trok een gezicht. ‘Ga je het haar vertellen dan?’

‘Natuurlijk niet!’

‘Wat is het probleem dan?’

Mijn moeder is een soort geheime godin die altijd alles weet.

‘Niets. Kijk!’ We waren bij de snoepkraam. Ik had nog een twintigje in mijn zak. ‘Wil je wat?’

‘Nee. Laten we een ritje maken voordat het echt *crazy* wordt. Je wilt niet te veel mensen om je heen hebben als je doordraait van die pil.’

Ik knipperde met mijn ogen. De wereld was weer normaal geworden. ‘Dat gebeurt niet, toch?’

Ze zuchtte. ‘Grapje, jongen! Ik heb het al zo vaak gedaan en aan mij zie je toch ook niets gek?’

Ja, dat was waar. Ik zag zelfs iets geweldigs in haar, maar als ik dat zou zeggen, vond ze me meteen een enge creep.

Ik vroeg: ‘Wat wil je hierna gaan doen?’

‘Weet ik niet. Maar we zijn nog niet weg hier.’

Ze klonk mat. Ik moest niet zo onzeker doen. Meisjes zoals Sonya hielden daar niet van.

Ik lachte en zei: ‘Cool, wat jij wilt.’

Maar ze moest iets hebben gehoord in mijn stem, want ze wiebelde onder mijn arm vandaan en draaide zich naar me toe. Haar gezicht zag er anders uit vanuit deze hoek. Als ze glimlachte, waren haar wangen groot en rond, als van een klein meisje. Ze pakte mijn hand vast en kneep in

mijn vingers. Ja hoor! Nu was mijn hele hand één grote gloeilamp. Je kon 'm vast zien vanaf de maan, of zelfs van nog verder weg. Vijftig triljoen kilometer verderop vroegen ze zich in het Alpha Centauri-stelsel af wat dat lichtpuntje in de Melkweg was.

Een van haar vingers bewoog richting mijn mond en veegde over de zijkant van mijn lip. Vijftig triljoen kilometer verderop brak er door de hitte een telescoop lens.

‘Ketchup,’ zei ze. ‘Echt niet cool.’

Ze haalde haar hand uit die van mij, pakte een zakdoek uit haar tasje en depte mijn mond schoon. Zelfs toen ze daarmee klaar was, voelde ik nog steeds haar vinger op mijn gezicht.

‘Waarom zouden we aan later denken als we nu hier zijn?’ vroeg ze. ‘Zelfs als we hierna niets meer gaan doen, hebben we in ieder geval voor morgen afgesproken. Vandaag is een beetje het voorafje, morgen volgt het hoofdgerecht.’

Onze vingers verstrengelden zich weer, een mengeling van zwart en wit. Mijn moeder zou in ieder geval niet moeilijk doen over het feit dat ik met een wit meisje uitging. De familie van Sonya zou daarentegen vast niet al te blij zijn met mij. Ik zou haar er eens naar moeten vragen. Niet nu. Volgende keer. Of die keer daarna.

En Tish? Wat zou zij zeggen als ze erachter kwam? Ze zou blij voor me zijn, ze zou me begripen.

Ik scande de menigte. Stel je voor dat Yasir met zijn grote mond of dubbeldikke Ronnie hier zou zijn. Of Amir of Saul, of een van die andere idioten. Ik zag al voor me hoe

ze uit een of andere attractie zouden komen en mij met Sonya zouden zien. Hun monden zouden openvallen van verbazing. Ik zou mijn hand uit die van Sonya trekken en mijn arm om haar middel slaan, allemaal in slow motion. En dan zouden we weglopen van hun starende blikken.

Ik weet het, dat klinkt oppervlakkig. Natuurlijk waren alle blikken op haar gericht, maar dat was niet genoeg. Ik wilde haar aan het lachen maken. Ik wilde haar arm aanraken. Ik wilde dat ze wist hoe ze me iedere keer de adem benam als ze alleen maar naar me keek.

‘De Dizzy Drum!’ Ze trok me mee.

‘Maar we hebben net hotdogs op.’

‘En dan nog? Kom mee.’

Nee zeggen? *No way*. Ik moest gewoon niet te veel denken aan de chaos die ik zou veroorzaken als ik daarin zou overgeven.

Ik gaf de gele muntjes aan de kermisjongen en we liepen door. Sonya drukte zich tegen de wand aan en ik schoof naast haar. Onze vingertoppen raakten elkaar toen de attractie begon te draaien.

‘Daar gaan we!’ riep ze.

Ik werd als een dode vlieg tegen het metaal gedrukt en mijn hotdog werd tot moes geplet. De vloer viel weg onder onze voeten en van Sonya was niet meer over dan een glimlende en wazige roze trui. Onze vingers raakten elkaar kwijt en ik kon mijn hoofd niet meer naar haar toe draaien. Was zij het die zo schreeuwde? Of het meisje tegenover me? Of ikzelf? Het bloed steeg naar mijn hoofd en ik kreeg

het gevoel dat ik uit elkaar zou barsten. En die mosterd...
Ik slikte, slikte en slikte.

Toen minderde de attractie vaart en uiteindelijk stopten we. Sonya pakte me bij mijn mouw. Ze lachte.

‘Gaat het, Marlon?’

‘Ja, super.’

We stonden even naar elkaar te kijken. Onze handen vervlochten zich weer en we liepen samen weg, haar schouder tegen de mijne en haar haren tegen mijn gezicht.

Als we samen kinderen zouden krijgen, wat voor haar zouden ze dan hebben?

Kinderen? We hebben nog niet eens gezoend!

Als ik haar nu zou zoenen, zou ze naar hotdogs en plezier smaken. Ik hoefde haar alleen maar naar me toe te trekken, mijn andere hand op haar rug te leggen en mijn hoofd een beetje te buigen.

Ze keek me aan.

‘Waar denk je aan, Marlon?’

‘Ruimteschepen.’

Waar kwam dat opeens vandaan?

Ze rende gelukkig niet weg. Ze giechelde. ‘Waarom?’

Ik moest mezelf herpakken, maar mijn mond was een eigen leven gaan leiden. ‘De kermis. Al dat geluid is net alsof er een ruimteschip gelanceerd wordt. De knipperende lichten zijn de motoren die aangaan en de zwaarte-kracht...’

Zo snel als ik was begonnen te praten, stopte ik ook weer.

‘Uh... oké.’ Ze stopte en liet mijn hand los, maar dat gaf

niet. Ze streelde nu over mijn rug. Mijn ruggengraat. Precies in het midden. ‘Ze hebben volgens mij iets heel goeds in die pillen gestopt.’

Mijn maag draaide zich om, maar ik zorgde ervoor dat ik heel casual vroeg: ‘Zoals wat?’

Ze giechelde weer. ‘Feeënstof.’

Ik wachtte tot ze weg zou lopen, haar vrienden zou belen om te vertellen over de loser die ze gedumpt had in het park. Maar dat deed ze niet. Haar hand ging langzaam omhoog totdat ze mijn nekharen kietelde. Mijn haarzakjes tintelden en ik voelde me als een spinnende kat onder de aanraking van haar vingers.

En ze zei: ‘Kom op, Marlon. Vertel me meer over dat ruimteschip.’

Mijn mond kwam weer tot leven. ‘Het klinkt een beetje nerdy, maar mijn vader was een Trekkie. Niet alleen *Star Trek*, maar alles: *Next Generation*, *Wrath of Khan*. En hij hield ook van *Star Wars* en *Blade Runner*. Zelfs van de oude zoi, zoals *Space 1999*.’

Ze liet een vinger onder mijn pet glijden en frunnikte aan mijn haar. ‘Misschien is iedereen hier een alien en zijn wij de enige mensen.’

‘Er zijn echt mensen die dat denken,’ zei ik.

Haar ogen werden groot. ‘Serieus?’ Haar vinger keerde terug naar mijn nek, tot aan de rand van mijn T-shirt. ‘Vertel verder dan!’

Door de stof heen tekende ze cirkels over de bobbel van mijn ruggengraat. *Praat, Marlon!*

Ze zei: ‘Kom op! Denken ze dat ze ontvoerd zijn door aliens?’

‘Het is niet echt een ontvoering. Sommige mensen hebben een stoornis in hun hersenen, waardoor ze geen gezichten herkennen. Dat heet gezichtsblindheid of prosopagnosie.’

Gelukkig raakte ik haar niet met de hoeveelheid spuug die meekwam met dat woord.

Ze trok een wenkbrauw op, alsof ze onder de indruk was. ‘Dus dan herkennen ze niemand?’

‘Zoiets, ja. Het is meer dat ze niet weten wat een gezicht is. Ze denken dat het een paraplu is, of een hoed, of een banaan. Dus kunnen ze denken dat hun moeder een alien is, of zo.’

Sonya ademde zwaar uit. ‘Daar kan ik me wel wat bij voorstellen. Soms denk ik ook dat mijn moeder van een andere planeet komt. Hoe weet je dit allemaal?’

‘Ik heb je toch verteld over mijn broer?’

Ze knikte.

‘Toen hij in het ziekenhuis lag, gaven de artsen mijn moeder en mij allemaal neurowetenschappelijke informatie om te lezen. En toen ben ik een beetje door blijven zoeken.’

‘Cool. Misschien kun je hersenchirurg worden.’

Ik lachte. ‘Hoeveel hersenchirurgen uit Hackney ken jij?’

Ze prikte in mijn rug. ‘Die zijn er vast. Of je bent de eerste. Maar je zou het echt kunnen, Marlon.’

Dit was het moment. Nu. Haar gezicht was opzij ge-

draaid en ze glimlachte naar me. Ze had kuiltjes in haar wangen! Waarom was me dat niet eerder opgevallen? Misschien omdat ze nog niet zo naar me gelachen had. Mijn keel voelde schurend aan en ik had een metaalsmaak in mijn mond, maar ik zou mijn lippen zo tegen die van haar kunnen drukken. Om te beginnen.

Ik sloeg mijn armen om haar heen en ze kwam dichterbij, alsof ze wist wat er ging gebeuren. Ze zou dit niet toelaten als ze het niet zou willen. Ze vond het goed, want haar vingers streelden mijn nek alweer. Ze keek naar me. Langs me. Achter me.

Ze deed een stap naar achteren en trok haar hand terug. Ik had het gevoel dat mijn huid zich naar haar uitstreckte. Ik wilde dat ze me weer zou aanraken.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik dacht dat je wilde...’

‘Niet nu.’ Het was alsof ze opeens een krachtveld om zich heen had gecreëerd.

Ik raakte haar arm aan. ‘Wat is er?’

Ze schudde met haar hoofd en liep van me weg. Ik bleef even staan staren naar het gras en de troep op de grond. Was dit een spelletje voor haar? Filmde iemand ons om het vervolgens op YouTube te zetten? Nee. Ik reageerde weer eens paranoïde.

‘Sonya!’ riep ik. ‘Wacht!’

Ik zag haar roze trui verdwijnen in de menigte. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Ze was niet alleen. Er stonden drie jongens veel te dicht bij haar. Een ervan was een zwarte jongen met cornrows in zijn haar. Samen met een mager

wit kind met een fiets stond hij aan de ene kant van Sonya. Ik vermoedde dat ze ongeveer even oud waren als ik, maar ik kende ze niet. De derde jongen droeg een oude Stussy-pet en had zijn capuchon op, in de schaduw kon ik zijn gezicht niet goed zien. Hij was langer dan de andere twee, misschien wel iets ouder. Toen draaide de zwarte jongen zich om en staarde me met een boze blik aan.

What the fuck?

Dat is vast haar vriendje die haar komt ophalen.

Ik sloeg mijn ogen even neer en keek opnieuw. Hij liep weg, de andere twee volgden hem. Er kriebelde iets achter in mijn hersenen. Wie was hij?

‘Sonya!’

Ik rende naar haar toe. Alle vaders met hun kinderen keken naar me, naar haar, en vervolgens weer naar mij. Geen van hen ging aan de kant. Ze stond verderop bij de Ghost Train en wreef over haar gezicht. Ze had haar ogen dicht. Ik stopte vlak voor haar, wilde haar schouder aanraken, maar liet mijn hand toch maar zakken.

Ik vroeg: ‘Waarom was je nou opeens weg?’

Ze deed haar ogen open en keek dwars door me heen.

‘Ik dacht dat ik moest kotsen,’ zei ze uiteindelijk. ‘Maar het gaat al beter. Het kwam vast door de Dizzy Drum.’

‘Vielen die jongens je lastig?’

‘Ik ken ze.’

‘Ja, ik dacht die zwarte jongen ook te herkennen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien is dat ook wel zo. Ik weet niets van jouw leven.’

Sonya?

‘Ik dacht dat een van hen misschien je vriendje was.’

‘Wat? Denk je dat ik meerdere jongens heb? Denk je dat echt?’

Nee! Zo bedoelde ik het niet!

‘Serieus, Marlon. Als je dat denkt, kun je beter oprotten nu. Misschien is dat maar beter ook.’

Haar gezicht was bleek en ze kneep haar ogen samen, alsof het licht te fel was.

Ik wachtte even, net als ik deed wanneer Andre weer een aanval had, en vroeg toen zachtjes: ‘Denk je dat je je niet goed voelt door dat pilletje?’

‘Nee, Marlon. Dat is het niet.’

‘Weet je het zeker?’

‘Rot gewoon op en laat me met rust!’

Ze zei het zo hard dat mensen in de rij zich omdraaiden en naar ons keken.

‘Oké,’ zei ik zachtjes. ‘Ik ga al.’

Maar we kwamen allebei niet in beweging. Opeens drukte Sonya haar vuisten in haar gezicht en ze kromp ineen. Toen ze haar handen weer weghaalde, zat de groene eyeliner helemaal over haar wang gesmeerd.

‘Het spijt me echt.’ Ze legde haar handen op mijn schouders en liet haar voorhoofd op mijn borst rusten. ‘Ik wilde niet zo bitchy doen. Mijn hoofd voelt alsof iemand een kogel tussen mijn ogen heeft geschoten.’

‘We kunnen naar een rustigere plek gaan, als je dat wilt.’

‘Nee. Het komt wel goed. Het lijkt een soort migraine en dat gaat ook altijd snel weer over.’

Adem niet zo luid. Stoot niet tegen haar hoofd. Zorg dat ze niet weer opnieuw begint. Doe gewoon...

Ik sloeg mijn armen om haar heen en ademde rustig uit, alsof ik haar zo dicht naar me toe kon trekken. Ik deed mijn ogen dicht en liet mijn kin op haar hoofd rusten. Er liep een grote groep kinderen langs ons, ze sprongen op en neer en zongen het refrein van ‘Thriller’. Maar dat maakte niet uit, ik mocht haar vasthouden.

‘Dank je, Marlon. Ik voel me al wat beter.’

‘Cool.’

‘Zie ik er nog een beetje uit?’

‘Ja, zeker.’ *Perfect.*

Ze grijnsde. ‘Alsof je het zou zeggen als ik er niet uitzag.’

Het was beter geweest als ik dit soort situaties van tevoren met Tish had besproken. Zij had me kunnen vertellen hoe ik nu moest reageren.

Sonya rommelde wat in haar tasje, waarschijnlijk zocht ze weer haar zakdoek. Ze keek snel om zich heen en drukte toen iets in mijn hand. Ze vouwde mijn vingers om een plastic zakje.

Ik keek omlaag. ‘Wat doe je?’

‘Een cadeautje,’ zei ze. ‘We kunnen ze delen.’

‘Wat is het?’

Ze rolde met haar ogen. ‘Dat weet je best. Er zitten er zes in.’

Zes xtc-pillen, vastgeklemd in mijn vuist. 'Ik kan ze niet bij me houden.'

Er trok een schaduw over haar gezicht. 'Waarom niet?'

Omdat mijn moeder denkt dat ik thuis met mijn neus in de boeken zit en omdat ze een mental breakdown krijgt als ze weet wat ik nu in mijn hand heb.

Omdat jongens zoals ik niet door Hackney lopen met drugs in hun zak.

Omdat...

'Het kan gewoon niet.'

Ze haalde haar schouders op en bedekte mijn vuist met haar hand.

'Vind je dit niet leuk, Marlon? Wij samen?'

'Jawel...'

'We kunnen morgen gaan picknicken als het mooi weer is. Dan nemen we allebei een halve en gaan we er lekker van liggen genieten. Maar ik snap het,' zei ze snel. 'Ik weet dat je huiswerk moet maken. Ik wil je niet in de problemen brengen.'

'Sorry. Ik kan het niet.'

Ze knipperde twee, drie keer. Heel snel. Toen glimlachte ze. Haar ene hand hield ze op mijn vuist en met de ander ging ze naar mijn rug. Haar vingers drukten door mijn T-shirt heen tegen mijn huid.

'Het is niet eerlijk om mij al het risico te laten nemen,' zei ze. 'Als ik iets slechts moet doen, moet jij het ook. Dan zijn we samen slecht.'

Ik dacht aan morgen, aan hoe we samen op een kleedje

zouden liggen, aan hoe ik me over haar stralend blonde haar heen zou buigen, hoe zij haar ogen zou sluiten en me naar haar toe zou trekken. Ze keek me nu weer aan. Haar lippen glansden nog steeds. Als ik haar zou zoenen, zouden mijn lippen dan ook gaan glanzen?

‘Dus?’ vroeg ze.

Ik stopte het zakje diep in de zak van mijn spijkerbroek. Ik wilde mijn arm om haar heen slaan, maar ze draaide zich weg.

‘Kom!’ zei ze. ‘Laten we hierin gaan.’

‘De *darkride*? Dat is zo saai!’

Haar duim streek over de bovenkant van mijn vingers. Het was alsof ze een hendel overhaalde: er brak een dam en alle endorfine stook eruit. Met haar lippen vlak bij mijn oor zei ze: ‘Daarbinnen is het donker. Dan kun je ze *ballen*.’

‘Wat?’

‘De pillen. Je weet wel, ze in je broek stoppen. Op een veilige plek.’

Hoe wist ze dat? Ik wist dat alleen maar door de vroegere vrienden van Andre. Soms droegen ze zelfs twee joggingbroeken over elkaar om hun stash te beschermen.

Ik zei: ‘Ja, hoor. Tuurlijk.’

Ik gaf een man in een rode jas nog wat gele muntjes. Zelfs hij keek twee keer naar Sonya. Ik glimlachte naar hem.

Het was best krap in het karretje, hoewel we allebei toch niet echt dik waren. De stang drukte in mijn dij. Mijn spijkerbroek schuurde tegen die van Sonya aan en het zak-

je werd geplet tegen haar heup. Hoe kon ik het er ooit uit krijgen en in mijn broek stoppen zonder haar hulp?

Jezus, Marlon! Rustig aan. Mijn broer had dan misschien al wel twee volledige klassen afgewerkt toen hij mijn leeftijd had, maar ik wilde niet zomaar een meisje. Ik wilde er maar één: dit meisje, dat naast me zat. Ik zou hierna wel een dixi opzoeken en de pillen daar in mijn broek stoppen.

Ik liet mijn arm op de rand rusten, met mijn vingers in Sonya's haar. Haar hoofd bevond zich op een paar millimeter afstand en zat vol gedachten. Ik wilde dat ik wist wat ze dacht.

Het karretje vloog door de deur de duisternis in en de lucht leek te golven van het geluid.

'Mijn ouders namen ons vroeger mee naar Littlehampton,' zei ik. 'Ik was pas vier, maar zelfs toen vond ik de *darkride* al saai.'

Ze gaf geen antwoord, maar waarschijnlijk had ze me niet gehoord. Het was moeilijk om ook maar iets te horen met die debiele muziek, het geschreeuw, de rinkelende kettingen en de klapperende deuren. Dat deden ze waarschijnlijk om te zorgen dat niemand doorhad hoe triest de attractie eigenlijk was. Ik tuurde in het halfduister. Knipperende lampen verlichtten grijze heksen met enorme neuzen en plastic botten in de kleur van oude boter. Een wildeman stond te schreeuwen in een hoek en ergens in de verte gilde een kind. Het klonk allemaal niet heel echt.

Het licht hierbinnen was vreemd, alsof iedere heldere

kleur werd weggezogen. Ik keek naar mijn handen, die leken wel grijs. De vingers van Sonya trokken aan de stang, tot ze rustig achterover gingen zitten. Ik legde mijn hand over die van haar, zoals zij eerder bij mij had gedaan.

Er kwam een brullende zombie tevoorschijn uit een gat.

Ik lachte. 'Kijk hem nou! Je ziet gewoon de touwtjes die hem omhooghouden.'

Sonya reageerde niet, ze keek me niet eens aan. Misschien wilde ze toch niet bij me zijn. Ik voelde een steek in mijn borst bij die gedachte.

We kwamen met een schok tot stilstand. Ik trok mijn arm terug, mijn vingers bleven even hangen in haar haar. Ze reageerde nog steeds niet. Ik draaide me naar haar toe. Ze keek recht vooruit. Een medewerker van de kermis maakte de stang van het karretje voor ons los. Hij zwaaide met een afgehouden hoofd en ik hoorde kinderen gillen. Het was een rubberen ding met ogen die heen en weer rolden.

'Sonya?'

Het enge hoofd kwam onze kant op. Wat zou ze doen als ik de pillen in haar schoot gooide en ervandoor ging?

'Sonya?'

De kermisjongen stond nu voor ons, het afgehouden hoofd bungelde in zijn hand. Zijn lippen bewogen, alsof hij een liedje voor haar zong.

'Sonya!' Ik duwde tegen haar schouder. Haar hoofd zakte voorover, haar handen hielden nog steeds de stang vast. Er zat een veeg mosterd op haar mouw.

O, nee...

Haar nek was vreemd gebogen, niet zoals een nek hoorde te buigen. Als ik even de andere kant op keek en lang en stevig knipperde, zou ze weer rechtop zitten en naar me lachen. Dit was een grap. Dit kon niet echt zijn.

De stang kwam omhoog, mannen haalden Sonya uit het karretje en ik strompelde achter hen aan. Vreemden legden Sonya op de grond, drukten hun handen op haar borst en ik zag haar lichaam alle kanten op schokken. De mond van een man blies lucht langs haar glanzende lippen. Toen de man omhoogkwam, was het stil.

De jongen met de cornrows stond vlak achter het hek.

Nee, dit moest een storing in mijn hersenen zijn, een bijwerking van de xtc.

Achter in mijn keel bouwde zich een schreeuw op. Dit was echt.